

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4050/2020

25.11.2020. године

Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Небојша Цветковић и Горан Цветковић, адвокати из ..., против тужене Републике Србије, Министарство правде, Основни суд у Лесковцу, кога заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу и Министарство одбране, Војска Србије, ВП 1037 Ниш, кога заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене РС Министарство одбране, Војска Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4002/2019 од 27.05.2020. године, у седници одржаној 25.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене РС Министарство одбране, Војска Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4002/2019 од 27.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене РС Министарство одбране, Војска Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4002/2019 од 27.05.2020. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 976/16 од 22.10.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена РС Министарство одбране, Војска Србије, ВП 1037 Ниш да тужиоцу на име накнаде штете за привремено одузете предмете по потврди о привремено одузетим предметима овлашћених лица Војне полиције СЦГ од 18.06.1999. године, а невраћене предмете, исплати 360.110,00 динара са законском затезном каматом од 30.08.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужена РС Министарство одбране, Војска Србије, ВП 1037 Ниш да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 192.002,00 динара и да тужилац туженој РС Министарство правде, Основни суд у Лесковцу исплати на име трошкова парничног поступка 118.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4002/2019 од 27.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене РС Министарство одбране, Војска Србије и првостепена пресуда је потврђена у ставу првом изреке и у делу става другог изреке у погледу досуђених трошкова парничног поступка туженој

РС Министарство правде, Основни суд у Лесковцу. Ставом другим изреке, првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става другог изреке у односу на досуђене трошкове парничног поступка према тужиоцу, тако што је у том делу захтев тужене РС Министарство правде, Основни суд у Лесковцу одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена Република Србија је благовремено изјавила ревизију погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу члана 404. ЗПП.

Према члану 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14 и 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је накнаде штете због незаконитог и неправилног рада државног органа, а побијаном правноснажном одлуком одлучено је усвајањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама, по питању одговорности државе (Републике Србије) за штету због незаконит и неправилан рад њених органа, је у складу са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. При том, утврђено чињенично стање, које се наводима ревизије оспорава, не представља разлог за изјављивање посебне ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.08.2007. године. Вредност предмета спора побијаног дела је 360.110,00 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља износ испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд, применом члана 403. став 3. ЗПП, оценио да ревизија тужене није дозвољена.

На основу изнетог, применом члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић